

Nygårdskirken 1. januar 2026, kl. 14

Tekst: Matthæusevangeliet 6, 5-13

Salmer: 712; 586; 587; 588; 471, v.1; 717

Gud – tak for bønnens vej ind i alt det nye! Amen.

Godt nytår! Hvor vi dog trænger til en ny god begyndelse – til et håb, der kan trodse krig og krise. For hvordan stopper vi det ondes fremmarch? Nytår er de gode råde tid. I kender dem: Drik mindre, motioner mere, vær socialt engageret. Men i det gamle år stødte jeg også på et særligt råd til alle med nogle år på bagen; det lyder: *Husk – det bliver kun værre!* Det er et råd, der både nøgternt og med glimt i øjet tager alvorligt, at man som voksent menneske er under permanent afvikling – og derfor gør klogt i at fokusere på det, der faktisk er ret ok her og nu! Spild ikke dine kræfter på at ændre det, du ikke har magt over – så vil du opleve både en vis lettelse og et vist overskud til faktisk at gøre noget, dér hvor du kan! Det giver mening personligt - men hvad med verdenssituationen? Den bliver også kun værre i 2026 – og *hvor* skulle vi hver især kunne gribe ind for at

forandre noget til det bedre? Hvad er det, vil ønsker os af fremtiden? Fred, tryghed, samhørighed. Men sikres den slags gennem vores aktive indgreb? Våbenhviler – sikrer de fred? Eller får fred og glæde ikke *snarere* plads hos os, hvis vi lader de geskæftige hænder synke og i stedet åbner hjertet og lytter til hinanden? Bærer over med hinanden? Hvad bliver livet til, hvis mening kun er det vi selv *aktivt* kan frembringe? Så får vi et samfund, hvor dem, der *ikke* kan *yde* noget, helst bare skal bortskaffes. Det var vi tæt på i forgangne år med øget pres for at tilbyde uhelbredeligt syge statsgaranteret mord på begæring. Er det dyrebareste i livet virkelig det, vi *selv* kan? Hvad det angår, bliver det jo kun værre! Nej, det dyrebare er det, *Gud* kan! Dem, der kalder på åndelig oprustning nu – de fornemmer det godt: Vi kan nok alligevel ikke producere og håndtere os ud af livets kriser. Men hvad så? Det ligger dybt i os, at vi ikke bare må lade hænderne synke og give op. Men hvad kan vi *bruge* hænderne til – når de ikke må overforbruge og forurene, ikke true og slå, ikke løfte pegefingre, ikke ruske de p-dårligt opdragne? Hvordan brugte Jesus sine hænder: Han havde far

Josefs håndværkerhænder – og brugte dem også til at helbrede og velsigne med, han tog i favn, delte mad ud, brød brødet – velsignede vinen og gav den videre! Og så *bad* han. Hænderne er en vigtig del af bønnens sprog: Hænder der er foldede, samlede i koncentration, åbne i ydmyghed, løftede i nødskrig, hvilende i taknemlighed. Og så de enkle ord knyttet til hænderne – sagt højt eller tavst i hjertet, det enkle kald på Guds hjælp: Hjælp mig – jeg kan ikke mere. Jeg kan ikke selv. Gud, gør det du kan. Giv os det, vi ikke kan tage selv – tag vores liv i dine hænder og bær os ind i den næste time, den næste dag, det næste år! Uden dig Gud, er livet tomt – fordi det kun er fyldt med os selv. Gud, fyld vores tomme hjerter med din tro, håb og kærlighed – med den tilgivelse, der giver os fred og mod til at leve med hinanden og leve af dit befriende ord som dagligt brød på denne smertefulde og frydefulde jord. Fyld det nye år med dit lys, så det mørke og hårde i verden og i os må vige for din himmelske vilje til fred og fællesskab. Gud, giv os mod på det gode i det nye år!

*Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som
det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al
evighed. Amen.*